

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. S., narozený X, státní příslušnost X, trvale bytem X, t.č. neznámého pobytu,
zastoupeného: JUDr. Petr Novotný, advokát se sídlem Archangelská 1,
100 00 Praha 10,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 15.11.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2021 č.j. CPR-11122-2/ČJ-2021-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 15.11.2021** soudu doručenou prostřednictvím datové schránky téhož dne se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2021 č.j. CPR-11122-2/ČJ-2021-930310-V217, jehož kopie byla připojena.
2. **V podané žalobě** uvedl žalobce, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány jednak porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. V rozporu se závěry napadeného rozhodnutí není pravdou, že by žalovaným bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen **ČR**) od 17.3.2021 do 22.3.2021 bez platného oprávnění k pobytu. Není pravdou, že by žalobce naplnil zákonné znaky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), kdy policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Žalobce zdůraznil, že se na území ČR nacházel legálně jako držitel biometrického pasu Ukrajiny, který ho opravňuje k legálnímu pobytu v rámci schengenského prostoru, a to na dobu 90 dnů od vstupu na jeho území. V době pobytové kontroly se tak nemohlo v žádném případě jednat o nelegální pobyt. Navíc je třeba upozornit na skutečnost, správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když tentýž den, tj. 23.3.2021, co bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců bylo vydáno napadené rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dále žalobce zdůraznil, že absolutně nesouhlasí se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do své domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Důvodem tohoto nesouhlasu je fakt, že v jeho domovské vlasti na Ukrajině v současné době probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Žalobce je přesvědčen, že tento ozbrojený vnitrostátní konflikt v současnosti nepolevuje na intenzitě, neboť jsou i v posledních dnech neustále hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Žalobce poukázal i na vojenskou konfrontaci Ukrajiny s Ruskou federací v Azovském moři, která proběhla v nedávné minulosti a jejíž důsledky jsou patrné dodnes nárůstem napětí se sousední Ruskou federací. Z Informací OAMP jednoznačně vyplývá, že situace v oblasti Krymu a na celém východě Ukrajiny je neustále velmi špatná, neboť incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Převážně na tomto území se rebelové samozvaných republik Doněcké a Luhanské dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny včetně mučení nebo mimosoudních poprav. Je tak zcela jisté, že se po několika letech konfliktu v samozvaných republikách vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to v rámci celé Ukrajiny.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že správní orgán v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí jednak porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené skutečnosti není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý. Správní orgán tak dle jeho názoru

vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušil § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupoval v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil oprávněné zájmy žalobce jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Výše uvedené rozhodnutí žalobce odmítal s tím, že pro toto rozhodnutí nejsou splněny zákonné podmínky a na rozdíl od závěrů napadeného rozhodnutí se domníval, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 (jednoho) roku. Dále se žalobce na rozdíl od napadeného rozhodnutí domníval, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým se současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovuje doba k vycestování z území členských států EU do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 1.11.2021 č.j. CPR-11122-2/ČJ-2021-930310-V217** žalovaný projednal odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 23.3.2021 č.j. KRPP-32543-13/ČJ-2021-030022, ve věci správního vyhoštění a rozhodl tak, že odvolání se zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu správního orgánu I. stupně zjištěno, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23.03.2021, č.j. KRPP-32543-13/ČJ-2021-030022 bylo žalobci vydáno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.
- Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě správních skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení, a za které mu bylo následně správním orgánem I. stupně uloženo správní vyhoštění. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 22.3.2021 ve 22:40 hodin byl v Plzni, ulice Jateční 2471, v prostoru čerpací stanice Benzina, kontrolován hlídkou Policie ČR cizinec, který se při kontrole neprokázal žádným platným dokladem totožnosti. Z uvedených důvodů byl žalobce zajištěn a umístěn do policejní cely. Dne 23.3.2021 byla žalobci ze strany správního orgánu I. stupně poskytnuta součinnost při vyzvednutí jeho cestovního dokladu z adresy X, kdy z předloženého biometrického cestovního dokladu Ukrajiny č. X bylo zjištěno, že se jedná o osobu D. S., nar. X, st. příslušnost X. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že přicestoval na území schengenského prostoru dne 13.7.2020 na základě platného dlouhodobého polského víza č. X s platností od 21.2.2020 do 19.11.2020 s dobou pobytu na 270 dní přes polský hraniční přechod Medyka a území schengenského prostoru již neopustil. Dne 23.3.2021 mu bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že dne 13.7.2020 vstoupil na území schengenského prostoru přes polský

hraniční přechod Medyka na základě platného dlouhodobého polského víza. Dne 17.3.2021 přicestoval z Polska na území ČR, kdy přijel na návštěvu ke kamarádům. V ČR nemá žádné příbuzné, celá jeho rodina žije na Ukrajině. Ke své osobě uvedl, že je ukrajinské národnosti, je svobodný, bezdětný. V ČR nic nevlastní, nemá žádné kulturní, sportovní aktivity a vazby. Dále uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedl, že žádné nemá. Zároveň mu nehrozí žádný trest, nebo nelidské zacházení. Žalovaný výše definované rozhodnutí o správním vyhoštění hodnotil jako korespondující se zákonem i se skutkovým stavem, neboť protiprávní jednání žalobce odůvodňující postup v intencích § 119 zákona o pobytu cizinců bylo v řízení jednoznačně prokázáno a žalobci bylo v rámci vedeného řízení umožněno využít veškerých práv, která mu správní řád přiznává.

Dále se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám žalobce, kdy mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně zcela správně určil dobu nelegálního pobytu žalobce na území ČR, kdy stanovil počátek doby od 17.3.2021, kdy vstoupil na území ČR. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z podkladů, a to zejména z protokolu o výsledku, kde žalobce za přítomnosti tlumočníka uvedl, že do ČR přicestoval dne 17.3.2021, nemá žádné vízum ani povolení k pobytu a správní orgán I. stupně tak správně určil dobu nelegálního pobytu na území ČR od 17.3.2021. Dále žalovaný k námitce, že žalobce pobýval na území ČR legálně na základě biometrického cestovního dokladu a bezvízového pobytu uvedl, že žalobce dne 13.7.2020 legálně vstoupil na území schengenského prostoru na základě dlouhodobého polského víza, které jej opravňovalo k pobytu na jeho území do 19.11.2020. Od 20.11.2020 mohl na území schengenského prostoru pobývat po dobu 90 dní na základě biometrického cestovního dokladu. Podmínky vstupu, pobytu a vycestování jsou pro státní příslušníky Ukrajiny mající v držení biometrický pas vydaný v souladu se standardy Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO), stanoveny v Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (dále jen **Nařízení č. 2018/1806**). Konkrétně z čl. 4 odst. 1 Nařízení č. 2018/1806 vyplývá, že držitel biometrického pasu je osvobozen od vízové povinnosti pro vstup, pobyt na území členských států schengenského prostoru, jehož celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů. Žalobcův pobyt byl tudíž správním orgánem I. stupně považován za oprávněný do 17.2.2021. Jelikož žalobce do 17.2.2021 z území schengenských států nevycestoval, od 18.2.2021 pobýval na území schengenských států nelegálně. Správní orgán také správně vymezil dobu neoprávněného pobytu na území ČR, kdy tuto stanovil od 17.3.2021, kdy žalobce přicestoval na území ČR a konec dne 22.3.2021, kdy byl kontrolován správním orgánem. Žalovaný se také vyjádřil k námitce týkající se probíhajícího vnitrostátního válečného konfliktu na Ukrajině a mimo jiné konstatoval, že vyhláškou č. 328/2015 Sb. ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, je s účinností ode dne 23.3.2019 stanoveno, že ČR považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.

Závěrem žalovaný neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činila 5 let. Správním orgánem vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby. Žalobce pobýval na území ČR od

17.3.2021 až do dne 22.3.2021, kdy byl kontrolován hlídkou policie. Z tohoto je patrné, že žalobce ode dne vstupu 17.3.2021 pobývá na území ČR neoprávněně. Taktéž stanovená doba k vycestování v délce 10 dnů je dle žalovaného dostačující k vycestování z území, žalobce nemá na území ČR žádné závazky, vlastní platný cestovní doklad, má dostatek finančních prostředků, vycestovat chce dobrovolně a tudíž doba 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí je dostatečná k zajištění nezbytných záležitostí potřebných k vycestování. Závěrem bylo uvedeno, že nelze vyhovět návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí, neboť žalovaný neshledal, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.11.2021** plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně 23.3.2021 č.j. KRPP-32543-13/ČJ-2021-030022, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce. Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření, tedy napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby a souhlasil s tím, aby bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.11.2021 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.11.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 1.11.2021 zástupci žalobce doručeno dne 8.11.2021.
6. **Podáním ze dne 13.12.2021 zástupce** žalobce sdělil, že trvá na nařízení soudního jednání, jehož se žalobce osobně zúčastní a současně uvedl, že nepožaduje zajištění tlumočníka. Přestože byl zástupce žalobce vyzván ke sdělení současného pobytu žalobce, na tuto výzvu žádným způsobem nereagoval. *(Dle zjištění soudu dne 15.11.2021 u správního orgánu I. stupně bylo poslední známé místo pobytu žalobce do 5.7.2021 hotel A.H., X.)*
7. **Dne 16.12.2021** se žalovaný omluvil z jednání, jelikož ve stanovený den není možné zajistit účast příslušného pracovníka.
8. **Žalobce dne 10.1.2022** v reakci na nařízený termín jednání na den 13.1.2022 sdělil, že s ohledem na kolizi s jiným soudním jednáním již netrvá na nařízení soudního jednání a souhlasí s projednáním žaloby v neveřejném zasedání.
9. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2,**

3 s.ř.s. ve věcech o správním vyhoštění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2021, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení netrvali na ústním jednání (viz shora).
11. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
12. Podle **§ 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců** správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
13. Dle **§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců** policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
14. Podle **§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců** rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že dne 22.3.2021 ve 22:40 hodin v Plzni, ulice Jateční 2471, v prostoru čerpací stanice Benzina, byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR a při této kontrole se neprokázal žádným platným dokladem totožnosti. Z uvedených důvodů byl zajištěn a umístěn do policejní cely. Dne 23.3.2021 byla žalobci ze strany správního orgánu I. stupně poskytnuta součinnost při vyzvednutí jeho cestovního dokladu z adresy X, kdy z předloženého biometrického cestovního dokladu Ukrajiny č. X bylo zjištěno, že se jedná o osobu žalobce. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že přicestoval na území schengenského prostoru dne 13.7.2020 na základě platného dlouhodobého polského víza č. X s platností od 21.2.2020 do 19.11.2020 s dobou pobytu na 270 dní a to přes polský hraniční přechod Medyka a území schengenského prostoru již neopustil. Poté dne 23.3.2021 bylo oznámeno žalobci zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že dne 13.7.2020 vstoupil na území schengenského prostoru přes polský hraniční přechod Medyka na základě platného dlouhodobého polského víza. Dne 17.3.2021 přicestoval z Polska na území ČR na návštěvu ke kamarádům. V ČR nemá žádné příbuzné, celá jeho rodina žije na Ukrajině. Ke své osobě uvedl, že je ukrajinské národnosti, je svobodný, bezdětný. V ČR nic nevlastní, nemá žádné kulturní, sportovní aktivity a vazby. Dále uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky a nemá žádné vazby, závazky, ani pohledávky a k překážkám ve vycestování uvedl, že žádné nemá; zároveň mu nehrozí žádný trest, nebo nelidské zacházení.

16. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti soud konstatuje, že správním orgánem bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR od 17.3.2021 do 22.3.2021 bez platného oprávnění k pobytu, a tím naplnil zákonné znaky ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců výše citovaného. Žalobce svým jednáním také porušil ustanovení výše citovaného § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, jelikož na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu.
17. Dále soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou je ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let. Správním orgánem uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní výši zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území ČR v rámci několika dnů. S ohledem na to soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 14.3.2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin.
18. Soud také podotýká, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek NSS ze dne 31.1.2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Je totiž nezbytné, aby cizinec respektoval zákonné podmínky pro vstup a pobyt na území ČR, v rámci EU, stejně tak i schengenského prostoru, což ale v této věci žalobce nerespektoval, proto bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou. Správní orgány zjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a rovněž si opatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jak je zřejmé z obsahu správního spisu, i když žalobce je opačného názoru.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nepožadoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, §

104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 13. ledna 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně